

INLEDNING

”Är *jag* boven? Hur blev jag det?” Att vara boven i dramat är inte det lättaste. Det är särskilt beklämmande då du aldrig förr har varit det, men så inser du plötsligt att det är så andra ser på dig. Jag har gått och tänkt på den här repliken från filmen *Falling Down* (1993) de senaste åren. Huvudpersonen William Foster spelas av Michael Douglas, och i början av filmen startar han sin dag som vilken laglydig medborgare som helst. Mot slutet av dagen är det han som är boven och befinner sig på fel sida om lagen – vilket kommer som en fullständig överraskning för honom. Han har ingen aning om hur det gick till eller hur han ska hantera det.

De flesta kristna har inte mycket gemensamt med Douglas karaktär William Foster. Jag känner dig inte personligen, men jag gissar att du till skillnad från Foster aldrig har hotat någon med ett raketgevär eller skjutit någon polis. Men jag gissar att du under de senaste åren har haft ett samtal med en icke-kristen granne som inte gick så bra, eller så har du råkat höra en diskussion mellan arbetskamrater som uttrycker irritation över vad kristna tycker i vissa frågor, eller så har du läst eller sett något nyhetsinslag som gett en orättvis bild av biblisk etik. Och så har du tänkt något i stil med:

”Är det *vi* som är bovarna? Hur, när, varför blev vi det?”

För visst är det så att många här i västvärlden tycker att det är den kristna tron som är boven i dramat (eller i alla fall snabbt håller på att bli det). Det är den kristna tron som är problemet. Och det har skett så snabbt att det har tagit oss på sängen.

För bara några generationer sedan var det den kristna tron som var hjälten, lösningen på allt som var dåligt. I stället för att befinna sig på fel sida om lagen utgjorde vi lagen. Folk tog den kristna moralen för given och ifrågasatte den sällan. De kulturella, juridiska och politiska maktstrukturerna hade en positiv inställning till kristna. Sedan var det något som förändrades. Under loppet av 1900-talet tappade vi vår centrala roll: vi blev bara ett alternativ bland många – en röst att ta hänsyn till men inte sväljas med hull och hår. Om kristen tro fungerar för dig – så bra! Men om den inte fungerar för mig är det lika bra.

De flesta av oss tänker att vi fortfarande lever i den gamla världen. De flesta kristna böcker, predikningar och poddar förutsätter att vi gör det. Vi har nätt och jämnt kommit underfund med hur vi kan smälta in bland alla andra.

Men problemet är att det inte är där vi befinner oss nu. Vinden har vänt. Den kristna tron ses i allt högre grad som boven i dramat. Den kristna tron ses inte längre som ett alternativ utan som ett problem. De kulturella, politiska och juridiska vapen som kristna en gång hade tillgång till är nu riktade mot oss – och det har skett snabbt. Antalet personer som bekänner sig som kristna har drastiskt minskat. Antalet personer som förkastar den tro som de hade fram till sena tonåren har ökat lavinartat. Inträdesbiljetterna till kulturens finrum dit vi trodde oss ha stående inbjudningar delas allt oftare ut till andra. Vi befinner oss på fel sida om historien, på fel sida i så många frågor i det offentliga samtalet. Om det hade varit en westernfilm skulle vi vara de där männen i svarta hattar vars intåg ackompanjeras av olycksbådande musik. Vi har blivit tagna på sängen, och vi vet inte hur det gick till. Vi

gillar det inte, och vi känner inte att vi förtjänar det – men nu är det vi som är bovarna i dramat.

Vad ska vi då göra åt det?

SÅ GODA BOVAR SOM MÖJLIGT

Att vara på fel sida är tröttsamt och demoraliserande. Det får oss att känna oss missmodiga eller arga. Men jag tänker inte tala om för dig hur man slutar att vara en av bovarna, för det enda sättet att sluta vara bov i världens ögon är att bli vad världen kallar god. Just nu innebär det att kompromissa på alla möjliga områden där världen pekar åt ett håll och Bibeln åt ett annat. Den här boken handlar alltså inte om hur man slutar vara bov utan om hur man ska vara som bov. Den handlar om hur man kan vara en så god bov som möjligt – att vägra att bli överraskad, förvirrad, förtvivlad och arg över det och att hitta ett sätt att vara lugn, klarsynt, trygg och rent av finna glädje i det.

Detta är trots allt inget nytt. Blickar vi tillbaka tillräckligt långt kan vi se att Guds folk har betraktats som ”bovar” förut. Bibeln förutsätter det. Jesus förutspådde det. Apostlarna upplevde det. Kyrkan har många gånger och på många platser levt i det. Och nu går stafettpippen vidare till oss.

Innan vi börjar är det värt att påpeka två saker. För det första är det inte alltid som den västerländska kulturen har fel. När det sekulära samhället anklagar kristna för att vara onda, bör vår första fråga vara om de har rätt. Vi måste erkänna att kyrkan har en brokig historia, och när det var kyrkan som hade makt och inflytande användes dessa alltför ofta på precis motsatt sätt jämfört med vad dess grundare hade tänkt. Den gynnade sig själv och ville göra det behagligt för sina medlemmar. Vi har ofta misslyckats med att efterlikna Jesus, och därför måste vi sluta att försöka rättfärdiga eller ursäkt oss själva och räcka upp handen och erkänna, be om ursäkt och göra bättre ifrån oss. Vi har varit förövre som har

gjort livet surt för andra som vi har tyckt varit ”onda”. Det är inte alla kritiska röster som är ute efter att sätta dit oss, och vissa av dessa kritiska röster har mycket att lära oss. Det finns genuina fel som vi måste rätta till. Men samtidigt kvarstår faktum att vi ofta anklagas för att göra fel, inte därför att vi efterliknar Jesus för lite utan därför att vi efterliknar honom för mycket.

Detta för mig till den andra saken. I den här boken kommer vi till stor del att undersöka hur västerländsk sekularism och biblisk kristen tro har diametralt motsatta åsikter på många områden rörande sexualetik och könsidentitet. Det beror på att 2000-talets västerländska kultur anser att människors identitet, frihet och välgång är beroende av att vi helhjärtat accepterar dess syn på dessa saker – och såklart är det inom dessa områden som kristna mest av allt betraktas som onda, där biblisk etik inte bara ses som löjväckande, mossig eller hämmad utan som klandervärd, skadlig och repressiv. Våra åsikter betraktas alltså inte bara som felaktiga utan som farliga. Kristna anklagas ibland för att vara besatta av sex, och jag antar att den här boken kommer att spä på den anklagelsen. Men anledningen till att vi pratar om det och att den här boken hela tiden återkommer till det är att vår kultur pratar så mycket om det och vägrar att kompromissa om det. Den första frågan vi allt oftare får när folk inser att vi är bibeltroende kristna är inte längre: ”Tror du att det har funnits dinosaurier?” (en fråga som jag ofta fick när jag var ung) utan i stället: ”Vad tycker du om homosexualitet?” eller: ”Hur ställer du dig till samkönade äktenskap?” Vi anklagas inte för att vara dumma som inte tror på dinosaurier utan för att vara onda som inte bejakar samkönade äktenskap.

Ja, det är vi som är bovarna nu. Och det är okej. Att vi upplever en motreaktion efter en anmärkningsvärt lång period av religiös fred och tolerans för kyrkan i västvärlden gör att vi kan identifiera oss med många kristna genom historien och faktiskt med många i

vår tid runt om i världen. Däri ligger svaren på hur vi kan leva som onda människor i världens ögon, helt enkelt därför att vi alltid har blivit avvisade av världen. När vi synar problemet och uttolkar svaren som Bibeln ger, kommer vi att kunna göra det som många kristna i alla tider har gjort, nämligen att leva heliga, lyckliga, kärleksfulla och glädjerika liv som övertygar lika många människor som de stöter bort – att vara så goda bovar som möjligt.